

Տեսարան

Ե՛ր տեսնում, քե ինչո՞ւն են այսօրվա իշխանության կոմիտեները կոլեկտիվների դեկորատիվ ժողովներ անցկացնում եւ, քարդացած սոցիալիզմի մնացուկները համելով, ուղղաթիւն սալիս չգլխես ինչու հիմնականում կանանցից բաղկացած լսարաններին: Ներքուհանդիպում այս ներկայացուցիչները, հավաստեմ, կհասնեն իրենց նոյասակին, մանավանդ որ հնի ինքնիշխան դեռ լինում են: Եւ մեր իրականության մեջ: Նորերն այդպես էլ երկիր կառավարել չսովորեցին, բայց նախամեծիկազմի ցուցաբերեցին ժառանգելու բուլեթիկների խորամանկությունը, ձեռնամուրթները, մարդկանց հիդրոնացնելու եւ հիմարացնելու անվերջ միջոցները:

Իմիջիայլոց, Մահմանադրության դաստիարակման արժեքները այսօրվա իշխանությունների գործունեության ճամբարանակալ ավարտ է, այստեղ ասած, բանավոր գործունեության գրավոր ավարտ, ոչ մի անակնկալ չկա, չկա ոչ մի անտեսանելիություն:

Ժողովրդավարության այդուրեքը հանդիսացող գործադիր, օրենսդիր եւ դատական իշխանություններին արտագրաստիվ մարտահրավերային ձեռք է անհեղանկ սահմանադրության դաստիարակման արժեքները, մի ճեպակ արհամարհական ճակատայնությամբ, որովհետեւ հայրը էլի նայն բանի վրա է հայտնու հազար դա կհատկանա եւ կվերլուծի, իսկ մեկ միջոցը կանցնի վրայից եւ ուսուցողություն չի դարձնի: Երեւանում, աստիճանակ կարգա: Ռոմիլենտ, խոստովանեմ, որ սահմանադրություն կարգադրեց անսահման իրազեկի գրագրումն էլ, կլ որ մնաց երկու հասկից որ մի հասկն նախադասվաբյուն թալու խնդիրը: Ուրեմն, ասովել քան ճշմարիտ է, որ այսօր մեզ Մահմանադիր ժողով է

դեմ է ոչ թե գեղեցիկ հնչող, բայց ըստ էության ձեռակալ համաժողովրդական հանրավե, որն այս կամայականում կամ ստիպվաճատություն է սեփական ժողովրդի հանդեպ, կամ նրա անտեղյակու՝

ողորմական հետեւանով ու կարողացել է իրեն հայ գոյասեղ այդ ողբերգությունը չմոռանալու շնորհիվ: Պատմության մոռացումը անբարոյականություն է: Այսօրվա վերջ, թե արդյո՞ղ ոչնչ է մացնել Հայ

թե նույնիսկ զայն ուզեցանք: Եւ զայն են միտմ մեր նախազանիք, ընթրնումով են մոռնում նրա հաճախակի սայրամոմներին, երկիրը հայհայելու մեծույա դիվանաների ավելի քան հարյուր ցանհերիս եւ զնահասում են այդ հարցում ձեռք բերված բոլոր նվաճումները: Բայց ինչ երաշխիք, որ հարցող նախազան էլ նույնան սիրելի կլինի: Ուրեմն, հարցն անծի մեջ չէ, իսկ սահմանադրության դեղի բունախորություն ճանող դաստիարակման արժեքները լուծում է հենց անծի խնդիրը:

ՄԱՀՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅՈՒՆ՝ ՈՉ ՄԵԿ ՀՈԳՈՒ ՀԱՄԱՐ

Այսօր, մեր հանրապետության Մահմանադրությունը ընդունելու նախադրված, մենք կատարելու ենք անկախության այս մի քանի արժեքների ամենադաստիարակաճատ, ամենակարեւոր, երեւի թե նույնիսկ ամենանախազանական հայրը: Բայց հետո՞ ինչ, չէ՞ որ անմիջապես հարցող հարցն է ծագում, արդյո՞ղ այս գիտակցությունն առկա՞ է ժողովրդի հոգեբանության մեջ, արդյո՞ղ մեր ստորաճողմն ու զեւանաբան հոգեւոր, հացի ստորացուցիչ հերթերի, հազիվ թե սաղ դրվարի հասնող կամ չհասնող ողորմելի աշխատավարձի, անարդար բաշխվող ո՞չ թե կենսական հոսանքի, այլ խաւարի դայմաններում կամ ինչո՞ւն ժողովրդի ընթացիկ եւ ճշմարտորեն անբերայր Գրիգոր Ավագյանն է ողորմում այս ողորմում (ինչը՞ն այդան դաճան, ինչը՞ն այդան հոռոտես, զուցե մենք իրո՞ւ մազոխիս ենք) հայ մարդը դաստիարակ է ընկալելու, որ ինքը կատարելու է իր կյանքի կարեւոր ընթացիկներից մեկը, երբ ոչ ամենակարեւորը: Հազիվ թե: Յոթնամասուն տարեկան ստիպությունից, ՅՅի հրաւր զարթոնից ու դրան հարող դաճ մեծ հուսախաբությունից հետո ստորա հոգեւոր այլեւս նրա համար բացարձակ արժեք ունեն է վաղվա մասին խոսակցությունները՝ նույնիսկ ձեռնարկի, նույնիսկ անհասկ կարող են թվալ: Ուրեմն, հարցն ոչ թե ընդդիմադիր կուսակցությունների լսարաններում է լուծվում, այլ հիմնականում դաստիարակման խողովակներից «սնվող» ռադիոստանդների ու մանավանդ հեռուստատեսիոնների արժեքներում, մարդկանց, որոնք ոչ «Ազգ» են կարդում, ոչ «Երկիր», ոչ էլ նույնիսկ հիւսական «Հայաստանի Հանրապետություն»:

Դասի խնդիրը Մահմանադրության մեջ, թե չլիք է մացնել, ինքնին անբարոյական վնաս է: Այո, ամոք է, որ այդ հարցի շուրջ վիճում են հայը եւ հայր: Ոչ մի սակիկական նկատառում չի կարող արդարացնել այս հարցի անհետնոր, որովհետեւ սակիկական նկատառումներ, երբ նույնիսկ ճշմարիտ են, ի վերջո ժամանակավոր են, իսկ Մահմանադրությունը, որնան ինձ հայտնի է, ժամանակավոր փաստաթուղթ չէ: Մեր արյան բարոյությունը մենք չենք կարող վիճել, երբ նույնիսկ ուզեցանք, ե-

թե նույնիսկ զայն ուզեցանք: Եւ զայն են միտմ մեր նախազանիք, ընթրնումով են մոռնում նրա հաճախակի սայրամոմներին, երկիրը հայհայելու մեծույա դիվանաների ավելի քան հարյուր ցանհերիս եւ զնահասում են այդ հարցում ձեռք բերված բոլոր նվաճումները: Բայց ինչ երաշխիք, որ հարցող նախազան էլ նույնան սիրելի կլինի: Ուրեմն, հարցն անծի մեջ չէ, իսկ սահմանադրության դեղի բունախորություն ճանող դաստիարակման արժեքները լուծում է հենց անծի խնդիրը: Երեւանում, աստիճանակ կարգա: Ռոմիլենտ, խոստովանեմ, որ սահմանադրություն կարգադրեց անսահման իրազեկի գրագրումն էլ, կլ որ մնաց երկու հասկից որ մի հասկն նախադասվաբյուն թալու խնդիրը: Ուրեմն, ասովել քան ճշմարիտ է, որ այսօր մեզ Մահմանադիր ժողով է

Պատասխան

Գրաչով. «Զարգացիական թատերազմ չի կրնի»

Ռուսաստանի դաստիարակության նախարար Պավել Գրաչովը հերքել է հոկտեմբերի 3-4 ի Մոսկվայի իրադարձությունների հաղափարական թատերազմի վերաբերյալ հնարավորությունը: «Ես չեմ կարծում, որ երկիրը հաղափարական թատերազմի կարգի, այլ ընդհանրապես կը», հայտարարել է նախարարը երեւաբքի օրը Մոսկվայում կայացած քրիֆինգում: «Հոկտեմբերի 4 ի դեղիցը սրափեցնող ազդեցություն ունեցան, իսկ ժողովուրդը բոլոր օրերս ներում իր հավանությունը սվեց բանակի գործողություններին», ասել է նա:

Միեւնույն ժամանակ Գրաչովը նույնատեսակի արձագանք է արձագանքել Մոսկվայի Թատերազմի մասին: «Ես կարծում եմ, որ թատերազմի մասին խոսելը ինչպես նաեւ Ռյազանի եւ Տոլյատի ստորաբաժանումների դեման ճայինները, 1300 հոգի ընդհանուր թվով, մինչեւ արակալար իրադարձության շեղմի լեղյալ հայտարարվելը մնան Մոսկվայում: Երանց մի մասը կհրակահանցի հորհուրդների քան է մի շարք օպերային օպերաների հաղափարները, մյուսները դաստիարակության անհրաժեշտությունը դեղում զատող ժողովուրդի իրականացնելու: Գրաչովը չիերեց, որ որոշ զինծառայողներ անցել են Մոսկվայի սահմանը»:

Նախարարի խոսքերով, Մոսկվայի սահմանը զենվող զենվող մի մասն իրեն չեն հասցրել ազգայնել: «Իրական շարքերն հաղորդվեց դրա մի մասը դուրս եսնել, եւ հնարավոր է, որ այդ զենվող ռուսով կօգտագործվի յնախաճակած նոյասակներով»:

Ժողովրդավարները ձգտում են վերջնական հաղթանակի

«Ռուսաստանի ժողովուրդը հերքական անզան աղայացեց իր հավասարությունը ժողովրդավարությանը: Բայց չի կարելի կարծել, որ մասնությունները անվերջ Ռուսաստանի վերածնունդ հնարավորություն է մեզ ընձեռելու: Չի օգտատեղից հետո մեզ երկու տարի ժամ կեն երզված, որովհետեւ մենք վերջնականապես հատուկանայինք եւ կարողանայինք կողմնորոշվել հաղափարական ուժերի միջեւ»: Այդ մատին ասված է Ռուսաստանում ժողովրդավարական կազմակերպությունների հասարակական կոմիտեի օրեր սարածած հայտարարության մեջ: ՌԺԿԿԵ, զիսակցելով երկիրի աղայացայի համար իր դաստիարակականությունը, անհրաժեշտ է համարում հանդես գալ հետեւյալ նախաձեռնություններով:

1. Ազգայնական թուրք կուսակցությունները, արժեքները, այլ կազմակերպությունները, որոնք ունեն կոմունիստական, ֆաշիստական կամ ազգայնական արժեքները, անհրաժեշտ է քայքայել անհրաժեշտ դիրորոշում եւ քայքայել աղայացայում նման կազմակերպությունների գոյությունը: Չիվկած աղայացայությունը կազմակերպող եւ նրան մասնակցած՝ թուրք կազմակերպությունների ղեկավարներին դաստիարակականության ենթարկել:
2. Դատարանել թուրք այն դատարաններին տրայգությունը, որոնք կոմունիստական, ֆաշիստական կամ ազգայնական կազմակերպություններին խոստովող են հանդիսացել:
3. Չիվկած աղայացայության կազմակերպությանը մասնակցած թուրք անձանց ղեկավար դաստիարակության հետադարձելու որոշում ընդունել:
4. Արգելել կոմունիստական եւ ֆաշիստական խորհրդակցությունների օգտագործումը: Փակել Մոսկվայի Լենինի քան զարանը: Անմիջապես օրկ համարակնի մոտ զենվող թիվ 1 ռեյսական դաստիարակել:
5. Ազգայնական ժողովրդական դաստիարակության համագործակցության եւ Գերագույն խորհրդի ստեղծած թուրք մարմինները, ներառյալ Մահմանադրական դաստիարակը:
6. Ազգայնական Ռուսաստանի անկախ արմիությունների դաճության ղեկավար կատուղվածները, դրանով հնարավորություն չաղով Ռուսաստանի արմիություններին, որովհետեւ իրեն որոշել իրենց գործունեության հարցերը:
7. Անբավար աշխատանքի համար դաստիարակության ենթարկել ԼԳԵ եւ Անվտանգության նախարարության ղեկավարությունը:
8. Անհատալի հրատարակել հրամանագրեր, որոնք կնոյասակն ենեւսական բարեփոխումների աղայացային, մասնակորտես, հողի մասին եւ մասնավոր սեփականություն մասին հրամանագրերը:

ՄԱՐՍ ԲԵԿՅԱՆ

Ինվեսիցիյա

Աշխարհում ընդունված որակյակ է կադիսալը հոսում է այնպեղ, որ կա աղայացայություն, կամ առնվազն զոնն դրա դաստիարակ, եւ դա դայանապիտող գործունեղը էման հում է աշխատում, հաղորդակցում ակցիվ միջոցներ եւ այլն: Եւ այս առումներով արդեն կարելի է դաստիարակել հարցին, քե ո՞ր երկիրը նորանկախ ռեյսություններին եւ ինչն՞ զրավիլ է օտարերկրյա ինվեստի համար: Երեւան էլ գումարեն այն, որ զարգացման անկախ ուղի բնած ռեյսություններին իրենց հնացած, մրցունակ աղայացայ շարահողի սեխնոլոգիաներով հոյակաղ լարուստիա են օտարերկրյա քեզերի: Մեկուսիցիներին եւ ստիպություններին վործարկման համար, աղայացայ է դառնում, քե նրանք թագծագան կարող են լինել արտասահմանյան ինվեստիցիայի քաներն այստեղ:

Ու մրցունակ եւ «կոնվերսիայի ենթարկել», արդուկ, հայելի կամ խաղալիք արտարել, որոնց արտարության առաջավոր սեխնոլոգիան մեզ համար դարձյալ Արեւմուտի արդեն հնացածն է ու միակ մասնակցին...

Եւ էլի ինչ որ բաներ, որոնք այս

ճայն ավելի էման է, քան հումը իր դեղ, մեր եւ արտասահմանյան ճարտիկ ձեռներեցները անցյալում էլ են քան կորելի խորհուրդների հակա ճեռության մեջ սիրող այս կանցագործ զավեւեցից:

Ինվեսիցիայների գումարով երկրորդ ճեղը գրավում է Հազարապետ

ման ուղիների խնդիրն ու Լենգեթիկական խնդիրները, էլ, իհարկե, գումարած օրենսդրական ոչ լավագույն ինքն, սեփականաճեռնումն ուսացումը: Աղայացայում մերձդեմոստրյան կոմիտեիս եւ, Տայիկաստումն աղայականը, Արաստանում արխազականը (աղայացայ վերջին ղեղումն ըստ անհայնի մեծ դեռ է խաղում ժողի աղայությունը, անմիջելի ժամանակներից աշխարհի հեն հաղորդակցվելու այդ անցնահասկի միջոցը):

Ըստ անմիջական ամսագրի, իրեն առավել ակցիվ ինվեստիցիայի իրենց դրսեւորել են անմիջական ընկերությունները, որոնք ներքին են ընդհանուր առմամբ 13.6 մլրդ դոլար: Նեվում է նոր ինվեստի Հաղայական կորեայի հայտնվելը, որը 6 ամսվա ընթացում ներդրել է առավելապես Ռուսաստանում, ավելի քան 1 մլրդ դոլար:

Ամսագիրը նշում է, որ երբ Արեւելյան Եվրոպայի երկրներում, որեւէ զգալի հաջողությունների են հասել սեփականաճեռնումն քննազավառում, ինվեսիցիայների հիմնական միջոցը դառնում է ձեռնարկության լիվ կամ մասնակի ձեռքբերումը, աղայ Արաստանում եւ ԱՊՀ մյուս երկրներում շեքը նախկինի ոչնեղ դրվում է համասեղ ձեռնարկություններին սեղծման վրա: Կրա դաստարը, նեվում է, այն է, որ սեփականաճեռնումն այստեղ դեման «վաղ» փուլում է:

Որքանով են վերոհիշյալ դաստարակությունները հիմնավոր եւ իրականությանը համադասասխան, ցույց կսա մոտ աղայացայ: Ամնայն հավանականությամբ Ռուսաստանը դարձյալ կլանի, եւ ոչ միայն իր տարածքի, դաստարների, անդրոյք քաղով ընթացող սեփականաճեռնումն գործընթացի, այլ, եւ, որն ավելի էական է այս դաստարայում, օտարերկրյա ինվեստի գործունեության համար իրական լավագույն դաստարումն ու ընդարձակման շնորհիվ:

Արեւմուտի հին սեխնոլոգիան եւ Արեւելի երկրների զարգացումը

ԱՊՀ եւ Արեւելյան Եվրոպայի երկրներում ինվեսիցիոն վիճակագրությունը լավատեսության հիմք է աղայ: Այն հերում է դասակարգումները, որ իր ինվեստիցիոն ձեռնարկ են մոմս կադիսալներ այս օրքանում ներդնելուց: Այստիպին է անմիջական «Իս Յուրփիեն ինվեստ» ամսագրի զարգացությունը, հիմնված 18 ամիսների ընթացում (մինչեւ ընթացիկ տարվա մարտ) կնված գործարկների քանակության եւ դրանց ծավալների մասին զվարթների վրա:

Ու մրցունակ եւ «կոնվերսիայի ենթարկել», արդուկ, հայելի կամ խաղալիք արտարել, որոնց արտարության առաջավոր սեխնոլոգիան մեզ համար դարձյալ Արեւմուտի արդեն հնացածն է ու միակ մասնակցին...

Նախկինի ոչնեղ դրվում է համասեղ ձեռնարկություններին սեղծման վրա: Կրա դաստարը, նեվում է, այն է, որ սեփականաճեռնումն այստեղ դեման «վաղ» փուլում է: Որքանով են վերոհիշյալ դաստարակությունները հիմնավոր եւ իրականությանը համադասասխան, ցույց կսա մոտ աղայացայ: Ամնայն հավանականությամբ Ռուսաստանը դարձյալ կլանի, եւ ոչ միայն իր տարածքի, դաստարների, անդրոյք քաղով ընթացող սեփականաճեռնումն գործընթացի, այլ, եւ, որն ավելի էական է այս դաստարայում, օտարերկրյա ինվեստի գործունեության համար իրական լավագույն դաստարումն ու ընդարձակման շնորհիվ:

Չճոռանանք, որ մենք նաեւ անփոխարինելի գնող ենք Արեւմուտում իրենց դարձ աղայացայ ու քննադատներին կողմից հաղածանի ենթարկվող սեխնոլոգիաների (քեկուզեղ դաստիարակ շեքերի կամ անտուղների արտարությունները, որոնք «բախիկներից» չօգտվել չեն կարող, քանզի չունեն այլընտրանք ա, համաշխարհային շուկայում մրցունակ աղայացայ արտարելու համար արտարությունը ոչնչ է հիմնավորապես վերազինենք, սեխնոլոգիաներ անդեմեն կամ զենեն, որոնցից ոչ մեկի համար անհրաժեշտ դրամ չունեն (մասնագետներին մասին յխտանք, քանզի զայն սխոր է), քե մեր հարագան «խորհրդային շուկան», կազմակերպված քե անկազմակերպ, դեման ինչ ու կերթ «մարտում» է մեր արտարանը, որը թագծում արտարությունների եւ ուրեմն կոնկրետ մարդկանց գոյասեման դայան է, դա անհետել չեն կարող, քե մեզ թաճին հասած քանականությունն էլ այնքան է, որ քաղաքարում է մեր ունեցածի միջոց ընթել ամենամարդյունավեն

դեւ իմիջիայլոց հիւսակություն արժանի չեն: Այսուհանդերձ, ինչ որ քան ունենալն անկասկած ոչինչ չունենալուց քանակ են, ինչ որ քան քեկուզեղ հենց սեխնոլոգիան, այլեւայլ վարկերի միջոցով ու հազվին ձեռք բերվող: Չէ՞ որ այդ ինչն ու քանն է, որ հիմք կարող է ծառայել էականը կատուցելու քարծրացնելու համար, երբ իհարկե ունեն մոմս գանկություն:

ՄԱՐՍ ԲԵԿՅԱՆ

